

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שכ

ערב שבת קודש פ' נצבים, כ"ז אלול ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'יחיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החתן הת' דוד והכלה מרת סימא שיחיו

גודס

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום כ"ג אלול ה'תשע"ט

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות

הוריהם

הו"ח רבי מאיר וזוגתו מרת שושנה שיחיו גודס

הרה"ח הרה"ת ר' שמעון הלוי וזוגתו מרת חנה ליבא שיחיו רייטשיק

זקניהם

הו"ח ר' יעקב וזוגתו מרת רבקה שרה שיחיו שדפור

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הבריאה והגאולה / משיחת כ"ה אלול ה'תשע"א

7 זמן הגאולה

"הי' וראה למשה כאילו הוא חי" - בגופו / פרשת השבוע באור הגאולה

9 ניצוצות של משיח

"מנחם שמו" - כפי שחותם בדרך כלל / קטעים קצרים ופגמים בעיני גאולה ומשיח

10 נסיעה לרבי - מדור מיוחד

חייב אדם להקביל פני רבו ברגל / שיחות ואניק אודות נסיעתו של חסיד לרבי לחודש החגים

14 כתב-יד-קודש

שמותיו של משיח / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחות שי"פ וצבים ושי"פ וילך ה'תשנ"ב

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

(138) להעיר, ש"חיל" בגימטריא מ"ת, כ"ל שרומז למספר השעות דב' ימי ר"ה ("יומא אריכתא").

ב"פ ב"ד, מ"ת: כ"ל שרומז למספר השעות דב' ימי ר"ה ("יומא אריכתא").

(139) לא, יא.

(140) שם, יב.

(141) ומודגש גם בהפטרה דשבת שובה - "שובה ישראל עד הרי' אלקיך", יודע הפירוש בזה, שהתשובה היא עד שהרי' נעשה אלקיך (ראה לקרית דרושים לשבת שובה סה,א. ובכ"מ), וענין זה הוא בשלימות בביהמ"ק, "כבוא כל ישראל לראות את פני הרי' אלקיך", וכשם שבא ליראות כך בא לראות, שרואה בגלוי "פני הרי' אלקיך", שהרי' נעשה אלקיך; והמשך ההפטרה "ונשלמה פרים שפתינו", אשר, השלימות האמיתית בזה היא ע"י הקרבת הפרים (מוכתר שבקרבנות) ע"ג המזבח שבביהמ"ק.

(142) להעיר מהמנהג בר"ה לנגן גיטוני רבותינו נשיאינו בהזכרת שמותיהם [ומתחיל מהקרבן אלינו - נשיא דורנו, כ"ק מרי"ח אדמ"ר, אדמ"ר מהורש"ב, אדמ"ר מהר"ש, הצמח צדק,* אדמ"ר האמצעי, אדמ"ר הזקן, המגיד והבעש"ט], דיש לומר, שניגונים אלו הם הכנה לניגון דשירה העשירית.

(* להעיר, שערב ר"ה הוא יום הולדתו, ומלו גובר, כולל ובמיוחד בנוגע לענין הגאולה המחדש בב' שמותיו, "צמח" ו"צדק", שמותיו של חס"ד.

(143) ישע"י מב, יו"ד. ועוד.

(144) מכללתא בשלח טו, א. ועוד.

(145) ולהעיר, שכשחשון וכסלו מלאים ישנם שלשה חדשים תלמים זה לאחר זה (תשרי (שלעולם מלא) חשון וכסלו) - "חזקה" בהשלימות דשירתא דשירתא.

"צמח ו"צדק"

- שמותיו של משיח

לקראת ראש השנה הבעל"ט, ובפרט ערב ראש השנה – יום הולדת אדמו"ר הצמח צדק – שחל בשבוע הבא שמתברך משבת זו, הבאנו צילום נדיר ומיוחד מעלה ההגהה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, על קונטרס משיחות ש"פ נצבים ה'תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב – השיחות האחרונות ששמענו (לעת-עתה) מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בתאריכים אלו (נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 24 ולהבנת הענין יש לעיין שם)

צילום נוסף מהגהה דשיחה דזו נדפס ב"יחי המלך" קיח ע' 18

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

(138) להעיר, ש"חיל" בגימטריא מ"ח, די"ל שרומז למספר השעות דב' ימי ר"ה ("יומא אריכתא"), בגימט' כדכד – ראה לקו"ת ד"ה ושמתי כדכד. ועוד.

(142) להעיר מהמנהג בר"ה לנגן ניגוני רבותינו נשיאינו בהזכרת שמותיהם [ומתחיל מהקרוב אלינו – נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אדמו"ר מהורש"ב, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר הצמח צדק*, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הזקן, המגיד והבעש"ט], דיש לומר, שניגונים אלו הם הכנה לניגון דשירה העשירית.

(* להעיר, שערב ר"ה הוא יום הולדתו, ומזלו גובר, כולל ובמיוחד בנוגע לענין הגאולה המודגש בב' שמותיו, "צמח" ו"צדק", שמותיו של משיח.

(145) ולהעיר, שכשחשוון וכסלו מלאים ישנם שלשה חדשים מלאים זה לאחר זה (תשרי שלעולם מלא) חשוון וכסלו) – "חזקה" בהשלימות דישאל שדומין ללבנה.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיתקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הבריאה והגאולה

אמיתית מציאות הבריאה היא כפי שהיתה בתחילת הבריאה שהעולם כולו הי' מים במים, וכפי שיהי' גם לעתיד לבוא • הענין בזה - שמציאות המים, "אין מים אלא תורה", חודרת בכל הבריאה כולה עד שכל מציאות הבריאה אינה אלא מציאות המים, תורה • וזהו כללות מעמד ומצב העולם בזמן הגאולה - שהרי גאולה הוא מעמד ומצב שלמעלה מכל מדידה והגבלה, שאז אי אפשר לחלק בין "נקודה" לכל המציאות כולה •

משיחת יום ד' כ' נצבים, כ"ה אלול ה'תנש"א - בלתי מוגה

יהי אור"י,

א. פותחין בברכה¹,

ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט⁸ (שנעשית יסוד בפנימיות התורה) שכל דבר שבעולם נברא בכל רגע ורגע מאין ואפס המוחלט להיות יש נברא, יש נוצר, ועד ליש שבעולם העשי' שהוא תכלית הישות, והיינו, שבכל רגע ורגע, בשעתא⁹ חדא וברגעא חדא, נעשה שינוי מן הקצה אל הקצה: ברגע שלפנ"ז הי' זה ענין שאין לו מציאות כלל וכלל, וברגע שלאח"ז מתהווה בכל תוקף הישות,

וכל זה אפילו בנבראים שמציאותם קיימת מאז בריאת העולם, כמו צבא השמים, השמש הירח והכוכבים, שהם קיימים באיש, ועד"ז בצבא הארץ, שאע"פ שאינם קיימים באיש כצבא השמים, הרי הם קיימים עכ"פ במין, היינו, שכללות המין והסוג של הנברא נשאר

בספרי קבלה שגם הזמן נתהווה מאין ואפס ליש (ראה בהנסמן באג"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ב ע' רכד).

(7) בראשית א, ג.

(8) תניא שעהיוה"א בתחלתו. וראה גם שם אגה"ק סכ"ה.

(9) כולל גם הפירוש ד"שעה" מלשון הפנה, "א קער" (סה"מ קונטרסים ח"ג ע' קד. ועוד).

ובפרט כאשר מדובר אודות ענין חדש שבו צריך להיות ענין של פתיחה (כמבואר בחסידות² ש"פתיחה" היא בענין חדש לגמרי³) – כביום זה (כ"ה אלול) שבו נברא העולם⁴ בשבעת ימי בראשית⁵, החל מיום ראשון שבו נברא האור⁶ עי"ז ש"ויאמר אלקים

(1) ראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 641 בהערה (ד"ה פותחין בברכה).

(2) ראה אמ"ב ש' הק"ש פנ"ז (נה, א). סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב, ובכ"מ.

(3) וענין זה מודגש ביותר בפנימיות התורה – כפי שמצינו בזהר ותיקוני זהר (תורה שבכתב דפנימיות התורה) שהלשון הרגיל בהתחלת כל מאמר שנקרא על שמו של תלמיד ותיק, אמורא או תנא, הוא: "פתח" (רבי כו') – דלא כבש"ס שמשמשים בלשונות שונים, אע"פ שבכל התורה כולה ישנו ענין החידוש, "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים" (ש"ע אדה"ז או"ח סס"א ס"ב), ויתירה מזה: חדשים (פרש"י תבוא כו, טז), ועד חדשים ממש, ככפעם הראשונה ממש.

(4) ויק"ר רפכ"ט. ועוד. – נסמן בסה"מ מלוקט ח"ג ע' ג הערה 7.

(5) ודוגמתו בכל שבוע ושבוע, ובפרט בשבוע דימי הסליחות, שהתחלתם "במוצאי מנוחה".

(6) נוסף על התהוות כללות ענין הזמן, כדאיתא

בקימו, אע"פ שבנוגע לכל נברא פרטי שבכל מין מבאר הרמב"ם¹⁰ שמציאותו נפסדת, הן במיני בעלי-חיים, ואפילו בסוג הדומם, כמו אבן, שגם היא מתבטלת ממציאיותה עי"ז שמתפוררת כו' – הרי כולם מתהווים בכל רגע ורגע מאין ואפס.

והתהוות זו היא בכח הא"ס, ובלשון אדמו"ר הזקן בחלק אגה"ק¹¹ שבספר התניא: "מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה", יש הנעשה, שנעשה חד עם יש הנוצר ויש הנברא, עד ליש שבאצילות, וכל ענינים אלו נעשים חד עם יש האמיתי – עי"ז שיהודי מגלה בעצמו את היש האמיתי, אשר, ה"ישות" שלו היא בכך שאליו שייכת התורה, ואליו שייך כל סדר ההשתלשלות וכל העולם שנברא בשבילו¹², כדי שמתוך מנוחה שמחה וטוב לבב יוכל ללמוד תורה ולקיים מצוות באופן דמוסיף והולך ואור.

ב. והנה, אמיתית מציאות הבריאה היא כפי שהיתה בתחילת הבריאה שהעולם כולו הי' מים במים¹³, וכפי שיהי' גם לעתיד לבוא, כמ"ש¹⁴ "כמים לים מכסים" (כפי שמביא הרמב"ם בסיום חותם ספרו).

והענין הזה:

הפירוש ד"מים במים", "כמים לים מכסים", הוא, שאף שישנה מציאות כל הנבראים, מ"מ, מה שנראה לעיני כל באי עולם אינו אלא מים בלבד, אפילו לא מציאות הים, אלא המים שמכסים גם על מציאות הים.

(10) הל' יסוה"ת פ"ד ה"ג.

(11) ס"כ (קל, סע"א ואילך).

(12) סנהדרין לז, סע"א (במשנה).

(13) ב"ר פ"ה, ב. ושי"ג.

(14) ישע"י יא, ט.

וכמודגש בפשטות הכתובים ש"רוח אלקים מרחפת על פני המים"¹⁵: "רוח אלקים" – שקשור עם מציאותם של בנ"י, "רוחו של משיח"¹⁶ – מרחפת על כל המציאות כולה שנקראת בכתוב בשם "פני המים", הפנימיות דהמים.

והיינו, שלא נזכר בכתוב שזוהי הפנימיות של הארץ הלזו התחתונה, או הפנימיות של ד' היסודות ביחד, או עכ"פ א' היסודות ביחד עם יסוד המים, אלא רק הפנימיות דהמים – כיון שהדבר היחיד שנראה הוא מציאות המים, אע"פ שיודעים שתחת המים ישנו ים וכו'.

והענין בזה – שמציאות המים, "אין מים אלא תורה"¹⁷, חודרת בכל הבריאה כולה עד שכל מציאות הבריאה אינה אלא מציאות המים, תורה¹⁸.

וזהו כללות מעמד ומצב העולם בזמן הגאולה – שהרי גאולה הוא מעמד ומצב שלמעלה מכל מדידה והגבלה, שאז אי אפשר לחלק בין "נקודה" לכל המציאות כולה.

ומזה מובן, שמעמד ומצב העולם קודם הגאולה – בזמן הגלות – הוא באופן של העדר המציאות לגבי מעמדו ומצבו האמיתי בזמן הגאולה.

ג. ועפ"ז יש לבאר בנוגע לדברי אדמו"ר הזקן להרה"צ ר' פנחס מקאריץ ע"ד ההכרח בגילוי והפצת תורת החסידות בזמן הגלות, ע"פ משל משחיקת האבן¹⁹:

ענינו של משל בתורה הוא – שע"י הבנת

15) בראשית א, ב.

16) ב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

17) ב"ק יז, א. ושי"ג.

18) וע"ד שע"י לימוד התורה נעשה "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל" (תניא פ"ה), שהתורה חודרת בכל מציאותו של יהודי ובכל פרטי עניניו שמציאותם נעשית המציאות דתורה.

19) אגרות-קודש אדמו"ר מהר"י"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

גליון זה מוקדש לזכות

כל העוסקים והמסייעים לעריכת, הדפסת והפצת הקונטרס "יחי המלך"

הרב שלום דובער בן טייבל	ר' עמוס מנחם הכהן בן מיכל פנינה	ר' מאיר בן מלכה פערל
הרב שמרי'ה בן פסי'ה	ר' יוסף יצחק הכהן בן מיכל פנינה	ר' אסף חנוך בן דבורה
ר' זאב מאיר בן ציפורה פריידה	ר' דוד הכהן בן שרה	ר' שמעון יהודה בן חנה
ר' מנחם מענדל הלוי בן חיה	ר' חיים אברהם בן צילה	ר' יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל
ר' שניאור פרץ בן מרים	ר' מנחם מענדל בן מרים עטיל	הת' מנחם מענדל בן שרה שפרה
ר' יעקב יצחק דב הלוי בן ח'י רחל	ר' יואל בן מרים עטיל	הת' שלום בן מרים יוכבד
ר' ישראל בן חיה מרים	ר' ראובן בן עפרה	ר' אהרן אברהם בן רחל

לכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, והרחבה בכל המצטרך בגו"ד

ושיזכו תיכף ומיד – בתוך כלל ישראל – לקבל את פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בעיני בשר למטה מעשרה טפחים, בגאולה האמיתית והשלימה – נא"ו, ממ"ש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מערכת "יחי המלך" מאחלת לקהל קוראי ולכלל ישראל

כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה

שנת גאולה אמיתית ושלמה, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממ"ש

כשחלפה שנה ועדיין לא נסע לרבו – חייא מנא ליי?

"רבי לא שנה, רבי חייא מנא ליי". ופירשו חסידים בדרך הצחות:

רבי לא שנה – כאשר חלפה כבר שנה ועדיין לא נסע החסיד לרבו, חייא

מנא ליי – מאין יקח לו חיות לעבודת ה'?

(אוצר פתגמי חב"ד ע' 298)

אזי לא חסר מאומה...

ותוכן העניין:

כאשר נמצאים בנסיעה בדרך, נכנסים לה"בתי מזרח" ("קרעטשמעס") שנמצאים באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח, להתפלל וללמוד השיעורים במנוחת הדעת.

והנמשל בזה - שהנסיעה בדרך קאי על זמן הגלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכל בנ"י (הן אלה שנמצאים כאן, בחוץ לארץ, והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בגלות, בדרך, ובאמצע הדרך ישנם "בתי מזרח" "קרעטשמעס", שהם המקומות של הרביים.

ובמילא, צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשהות בדרך, ולהמצא יותר ב"בית המרזח" ("קרעטשמע"), במקומו של הרבי, מתוך ידיעה ששם לא חסר מאומה.

(משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

האיר בהם הרגש החסידי

ענין נוסף שבקשתי שיפרסמוהו - בקשר ובשייכות לשבעה במרחשון:

א) נתינת יישר-כח לכל האורחים שליט"א, אשר, הרגש החסידי שלהם האיר בהם בגילוי ובא לידי פועל ממש, לקיים את ה"לך לך מארצך גו" כ"י" כדי להיות בד' אמותיו (בית-כנסת ובית-מדרש) של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, במשך הזמן ד"הקהל", "הקהל את העם האנשים הנשים והטף" (חג הסוכות) - עכ"פ שעה אחת או יום אחד, ועאכו"כ אלה שהיו כל משך חג הסוכות, ובמיוחד - גם המשכו עד שבעה במרחשון.

(משיחת ש"פ לך-לך ה'תשמ"ח - מוגה)

גודל הרחמנות על אלו שלא באו

ישנם אמנם כאלו שלא באו, אלא נשארו לשבת ב"חור" שלהם ("געבליבן זיצן בא זיך אין קאטוץ"), בדמיינם לעצמם שיושבים בארמון המלך... וכך "העבירו" ("אָפּגעשאַמאַכטעט") את כל משך "זמן שמחנתנו".

הסיבה לכך שיכול להיות מצב זה (לשבת ב"חור" ולחשוב שנמצאים ב"ארמון המלך") היא - חשכת הגלות, אבל, מה שייך חושך הגלות לאלו השייכים לנשיא דורנו, שמכריז שכבר סיימו כל העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים!..."

ומובן גודל הרחמנות עליהם, ובמילא, גדול יותר הצורך לעודדם כו' שלא יפלו ברוחם כו', ואדרבה - שיהי' אצלם הענין ד"כפלים לתושי".

ובכל אופן - כל זה שייך לצד השמאלי, אבל העיקר הוא מה שנעשה בצד הימני, כאמור, להביע יישר-כח לכל האורחים כו'.

(מהשלמות לשיחה הנ"ל - בלתי מוגה)

המשל שמדבר אודות ענין המוכר לנו, ניתוסף ביאור והסבר בהבנת הענין בתורה, ובפרט בפנימיות התורה, אשר, לולי המשל לא היו יכולים להבין את תוכן הענין כפי שהוא בהנמשל.

ובנדוד, כאשר אדמו"ר הזקן מדבר עם ר' פנחס מקאריץ אודות פנימיות התורה - הרי לכאורה, הן אדמו"ר הזקן, והן ר' פנחס מקאריץ (שהי' מתלמידי הבעש"ט), אינם זקוקים ל"משל" כדי להבין את תוכן הענין בהנמשל, ומהו הצורך במשל?

ובפרט - משל מדבר ירוד כמו "אבן". ואף שמדובר אודות אבן יקרה, הרי תוכן המשל אינו באופן ששומרים על יוקר האבן, אלא להיפך - ששוחקים את האבן היקרה להיות עפר ואבק, ועד כדי כך שמערבים העפר והאבק במים, ושופכים על שפתותיו של בן המלך שנמצא במעמד ומצב של התעלפות.

ויש לומר, שבזה מרומז שבזמן הגלות נחשבת כללות מציאות הבריאה לאבק ועפר בלבד לגבי מעמדה ומצבה האמיתי!

ולחוסוף, שענין הגלות (שאז נחשבת מציאות הבריאה לאבק ועפר) הוא לא רק כאשר בן המלך נמצא במעמד ומצב של התעלפות (כבמשל הנ"ל), אלא גם כאשר בן המלך הוא בכל התוקף שלו, במעמד ומצב רוחני נעלה כו', אלא שאינו סמוך²⁰ על שולחן אביו המלך - הרי זה אצלו מעמד ומצב של גלות ובמילא, כל העילויים שיהיו אצלו אינם אלא כמו עפר ואבק בלבד לגבי המעמד ומצב האמיתי שצריך להיות אצל כאו"א מישראל

(20) "סמוך" דייקא, היינו, לא זו בלבד שנמצא על שולחן אביו המלך, אלא שזוהי כל מציאותו.

ולעיקר, שמצינו לשון זה גם שלא למעליותא - "סמך מלך בבל אל ירושלים" (יחזקאל כד, ב). ועצם הדבר שמשמשים כאן בלשון "סמך" - כיון שתיכף ומיד הרי זה מתהפך לטוב (ראה לקו"ש חכ"ע ע' 267 ואילך. ועוד), הן היום שבו סמך כו', והן מלך בבל עצמו, ועאכו"כ ירושלים - שתהי' לא רק כפי שהיתה

בכל משך ימי חייו, סמוך על שולחן אביו המלך.

וענין זה (שעצם העובדה שאינו סמוך על שולחן אביו נחשבת אצלו לענין של גלות) אינו דבר מדומה ("א אינגערעדטע זאך") בגלל היותו מפונק, בן יחיד וכיו"ב, אלא זהו ענין אמיתי - כי, המושג של "גלות" נמדד לפי ערך וביחס להאדם הנמצא בגלות, שאינו דומה גלות של עבד לגלות של איש פשוט, איש חשוב, ועאכו"כ בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שכאשר חסר אצלו "כי הוא זה" מהמעמד ומצב ד"סמוך על שולחן אביו", הרי זה כבר ענין של גלות הכי גדול, הכי חזק והכי מטה מטה ביותר.

וזהו גם הטעם שבנוגע לענין הגאולה מדגישים "גאולה האמיתית והשלמה", ובה גופא לא רק אמת סתם, אלא אמת לאמיתו, ולא רק שלימות סתם אלא שלימות שבשלימות, ולא עוד אלא שגם לאחר שישנה כבר גאולה אמיתית ושלמה, הנה ברגע שלאח"ז נעשית גאולה אמיתית ושלמה אפילו בערך לגאולה האמיתית והשלמה שהיתה ברגע שלפנ"ז, וכן הלאה.

ד. וענין זה קשור עם החלק בפרשת השבוע שמדבר אודות הגאולה - "ושב ה' אלקיק את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים וגו'"²¹.

ובהקדמה - שזהו פסוק בתורה שבכתב,

בזמן בית ראשון ובזמן בית שני, אלא באופן נעלה עוד יותר.

21 פרשתנו ל, ג.

* שהרי יש מעלה בבית שני לגבי בית ראשון, כמ"ש (חגי ב, ט) "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שהי' גדול בשנים, שבית ראשון נעמד ת"י שנים ובית שני נעמד ת"כ שנים (פרש"י עה"פ). וכיון שמדובר אודות "שנים של בית המקדש, הרי זה באופן שהרגע הראשון שנוספו על הת"י שנים הוא שלא בערך לגבי כל הת"י שנים שלפנ"ז, ועאכו"כ הרגע השני שהוא באופן של הוספה ("מעלין בקודש") שלא בערך גם לגבי הרגע הראשון כו'.

שבו לא נוגע כ"כ ענין ההבנה וההשגה בשכל הגשמי, כמו בתושבע"פ (כהפס"ד בשו"ע²²), היינו, שגם אם לא תופסים לגמרי במה מתבטא אמיתית הענין ד'ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'", די באמירת הפסוק כשלעצמו – לאחרי הקדמת ברכת התורה, ברכה מלשון המשכה²³, להמשיך את "נותן התורה".

וכאשר שואלים כל אחד מאנשים נשים וטף דבני" מהי כוונתם ורצונם באמירת "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'" – עונה כאו"א מהם שאין צורך לפרש כוונתם ורצונם, כיון שהתורה פסקה ש"אין מקרא יוצא מידי פשוטו"²⁴, ובמילא, צ"ל תיכף ומיד ממש "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושם וקבצך מכל העמים וגו'" **כפשוטו**, קיבוץ נדחי ישראל, כמ"ש בהמשך הכתובים²⁵ "אם יהי נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וגו'".

[ובהמשך לזה באים גם שאר הענינים שבפרשיות שלאח"ז, עד לפרשת "וזאת הברכה אשר ברך משה" החל מההתגלות דמשה במעמד ומצב של נשמה בגוף, אלא שבהנשמה שבגופו ניתוספה גם המעלה ד"אל עפר תשוב"²⁶, נוסף על העליות ד"ויעל משה גו' אל הר נבו", "כמה מעלות היו ופסען משה בפסיעה אחת"²⁷].

ה. ובפרטיות יותר:

הענין ד'ושב וקבצך מכל העמים גו'" נעשה עי"ז שכאו"א מישראל מקבץ את נדחי ישראל **שלו**, בעבודתו הפרטית, היינו, כל המחשבות והדיבורים והמעשים, גם אלה שמאיזה סיבה שתהי' היו במעמד ומצב של

(22) הל' ת"ת לאדה"ז ספ"ב. ושי"נ.

(23) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

(24) שבת סג, א. ושי"נ.

(25) פסוק ד.

(26) בראשית ג, יט.

(27) ברכה לד, א ובפרש"י.

"נדחך" לשעה קלה עכ"פ – כיון שתיכף ומיד שב בתשובה. וכדאינתא בגמרא²⁸ "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום" (ועד"ז להיפך, אם הי' אצלו ענין בלתי-רצוי ביום אל תהרהר אחריו בלילה) כי בודאי עשה תשובה [..].

ויש להוסיף, שגם ענין התשובה מודגש בפרשת השבוע – כמ"ש²⁹ "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך"³⁰, שהפירוש הפשוט בזה הוא שהקב"ה נותן לכאו"א משיראל את הכח והאפשרות לשוב בתשובה,

ומה גם שענין זה מודגש בכל ימי חודש אלול, כיון שא' מהראשי-תיבות דאלול הוא "את לבבך ואת לבב"³¹, ובפרט שבחודש אלול עצמו נמצאים כבר בי"ב ימים האחרונים³², ובימי הסליחות³³.

וזוהו תוכן שיעור חומש היומי – שע"י ענין התשובה ("ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך") נעשה קיבוץ הנדחים בעבודתו הרוחנית של כאו"א מישראל, "ושב הוי' אלקיך את שבותך", והיינו, שנעשה היחוד דהוי' עם אלקיך, כחך וחיותך (ועד ש"ישראל (ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא חד"³⁴), לפעול את "שבותך", ועי"ז נעשה קיבוץ נדחי ישראל **כפשוטו** – "ושב וקבצך מכל העמים וגו'".

(28) ברכות יט, א.

(29) נצבים ל, ו.

(30) וזוהו גופא – "זרעך" לשון רבים, ריבוי דורות, ולכל הפחות שני דורות לאח"ז, ע"ד מש"נ (ישע"י נט, כא) "לא ימושו מפך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך", ש"תורה מחזרת על אכסניא שלה" (ב"מ פה, א).

(31) בעה"ט עה"פ. ועוד.

(32) והרי אין הכוונה שהימים שלפנ"ז עברו וחלפו להם ח"ו, אלא שהם עצמם נכנסים ונמצאים בהימים האחרונים ביתר שאת וביתר עוז.

(33) שלהיותם לא יותר מאשר שבעה ימים (או שמונה ימים, אם מחשיבים גם את יום השבת) – הרי הם לעולם בתוך י"ב ימים האחרונים.

(34) ראה זח"ג עג, א.

חני קרוב לבית המקדש

ב"ה. כ"ח תשרי תש"ח

כב' הו"ח אי"א נו"מ באמונה מוהר"י שי' הכהן כץ - שיקגו שלום וברכה!

שיערתני שנתראה כאן בתקופת סוכות (כפי רגילותכם לבוא לכ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א לימים אלו), להתברך בפתקא טבא לשנה טובה ושמחה, לצערי השנה לא הגעתם. בתקוה שהכל כשורה בבריאות הגוף אצלכם ואצל ב"ב שי'.

אחת ממעלות הכהנים ועבודתם הקיימות גם לאחר חורבן בית המקדש היא נשיאות כפים בשעת התפלה, ואכן בתי-כנסת קרויים מקדש מעט.

אחד מהדברים שהעלי' לרגל לבית המקדש פעלה ביהודי, כפי שהחסידות מבארת, שהי' משתחוה, ולא רק בחיצוניות, עם הגוף, אלא גם עם הנשמה שלו, כלומר, הוא ביטל את כל כחות הנשמה שלו: רצון, שכל ומדות אל הקב"ה, במילא מובן שבית כנסת שבו ההשתחווי' הפנימית מתבצעת באופן הכי טוב, הוא [בית כנסת כזה שהוא] יותר מקדש מעט, יותר קרוב למעלת בית המקדש.

וזאת מוצא חסיד כאשר הוא מתפלל בבית המדרש של רבו, שהרי כל חסיד בטל פחות או יותר לרבי, וכשחסיד כהן נושא כפיו בביהמ"ד של רבו, הרי שבהשוואה לנשיאות כפים בסתם בית המדרש זה יותר קרוב לנשיאות כפים שהיתה בבית המקדש (שהי' שלא בערך גדול לנשיאות כפים במדינה. ראה משנה סוטה לז, ע"ב).

(תרגום חפשי מאג"ק ח"ב ע' רנו)

להמצא יותר ב'בית המרזח' - במקומו של הרבי

בין הניגונים המיוחסים לחסידי אדמו"ר האמצעי ישנו הניגון "ניע זשוריצי חלאפצי", ומבאר כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, שאצל החסידים של אדמו"ר האמצעי היתה הדאגה היחידה כיצד לבוא עד ה"מרזח" ("יאק דאיעדעם דא קארטשאמקע"), וכאשר באים לשם

הרי זה דבר הפשוט!

עצם הענין של נסיעת חסיד לרבו - הרי זה דבר הפשוט, שלכן, מזמן לזמן נוסע כל חסיד לרבו (ככל פרטי הענינים שבזה), ונסיעה זו פועלת בעבודתו במשך כל השנה עד לפעם הבאה שנוסע (בשנה הבאה, או בשנה זו עצמה). (מתוך ספר השיחות תורת שלום ע' 188)

חייב אדם

להקביל פני רבו ברגל

(ראש השנה טז, ב)

מוסף מיזחד לקראת החודש השביעי

בקשר עם נסיעתם של רבבות חסידים ל"בית חיינו",

"בית רבינו שבבבל", "בית משיח" - 770

. . ויש להוסיף, שענין זה מודגש עוד יותר – כאשר "עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלי לרגל בעבודה הרוחנית בנפש האדם – מבואר בלקו"ת ש"משחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחוות ("עיקר הראי' היא ההשתחוואה שה' משתחוה ויוצא"), עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצהו **במקדש מעט**, בית-הכנסת ובית-המדרש, ועאכו"כ – ביהמ"ד וביהמ"ד מיוחדים, וע"ד – של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ואכן "עושים גם היום" – שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ("טלטולי דגברא" וגם "טלטולי דאיתתא") מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת וזכר לענין דעלי לרגל בזמן שביהמ"ק הי' קיים.

ומכיון שנמצאים כאן עדיין כמה וכמה שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר שמח"ת, אלא נשארו גם לששה במרחשון (שבת זה), ורק לאחר כן עומדים לחזור לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועידה לו ההשגחה העליונה למלא את תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם" – אזי מודגש עוד יותר ענינו המיוחד דשה במרחשון, סיום וגמר העלי לרגל.

(משיחת ש"פ נח, ו' מ"ח ה'תשמ"ז - מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיית וברוחנית

נרבת מהיטבאל יומות

"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" - בגופו

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך"*

א. בסוף פ' וילך, עה"פ¹ "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון", מקשה רש"י: "והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר² ויעבוד העם את ה' כל ימי יהושע?" ומבאר: "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, הי' נראה למשה כאילו הוא חי".

וצריך להבין, איך שייך לומר דמכיון ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" לכן כתוב בתורה שהיא תורת אמת – "אחרי מותי", והתורה מתכוונת אחרי מות יהושע? הרי לכאורה, לפי האמת – בני ישראל לא חטאו אחרי מיתת משה, ואיך שייך לומר שמצד 'דמיונו' של משה ("כאילו הוא חי"), הי' כתוב כך בתורת אמת?

ואף שלמשה נדמה "כאילו הוא חי", מכל-מקום, הרי לפועל כתוב בתורת אמת שמה מת³, וא"כ הדרא קושיא לדוכתא: הרי כל ימות יהושע לא השחיתו?

ב. והביאור בזה:

על משה רבינו לא שייך לומר שיש לו רק 'דמיונות' ('כאילו הוא חי') אך האמת אינה כך, אלא **כן הוא האמת!** והתורה היא תורת אמת, ולפועל כשיהושע חי הנה גם משה חי!

וכל החידוש בזה הוא, שלא רק שכך היא האמת, אלא גם משה הרגיש זאת ואמר על עצמו "אחרי מותי", היינו אחרי מות יהושע. ולא כיעקב אבינו שאומרים עליו "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"⁴, אך יעקב בעצמו לא אמר זאת; משא"כ כאן במשה, הנה הוא גופא הרגיש זאת בנפשו ואמר "אחרי מותי".

ולא רק שמה רבינו הי' חי **בנשמתו** בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו **כגופו**", זאת אומרת, ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" **בגופו**, כי גם גופו של משה הי' כמו נשמתו.

ג. והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים⁵ בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם"⁵ (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"⁵), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבד והפריע לו, כי גופו הי' כמו נשמתו.

ולזאת, הרי משה רבינו הי' חי **בגופו** "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

* ע"פ שיחות קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת ע"ד"ז הוא בהושע כד, לא. מראי מקומות בשוה"ג.

(1) לא, כט.

(2) שופטים ב, ז (וכצ"ל הציון ברש"י בפשטות).

(3) ברכה לד, ה.

(4) תענית ה, א. וראה פרש"י ר"פ ויחי.

(5) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.

”הכתיב גאולה לעצמו”

כאשר ”תורת אמת” אומרת ליהודי שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונים, וצריכים להתכונן לגאולה האמיתית והשלימה – נשאלת אצלו שאלה: מאחר שרואים שמעמד ומצב העולם הוא באופן ד”החושך יכסה ארץ גו”¹, ועאכו”כ שרחוקים עדיין מגילוי אור אלקי, ובפרט כאשר מדובר אודות הגילוי דלעתיד לבוא, ש”והי’ לך ה’ לאור עולם”² – וא”כ, כיצד יוכל לעבוד עבודתו כדבעי, שלא להתפעל מחושך העולם, ולהתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה!?

הנה ע”ז באה ההוראה מחלק הסדרה השייך ליום זה³ – ”ושב ה’ אלקיך את שבותך וגו”:
יהודי צריך לדעת שהשכינה שרוי’ עם ישראל בצרת גלותם (עד הרגע האחרון שבנ”י נמצאים בגלות), וכאשר בנ”י יוצאים מהגלות, הרי זה באופן ד”ושב ה’ אלקיך את שבותך”, והשיב לא נאמר אלא ושב”⁴, ”הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם”⁴.

ולכן, אע”פ ש”החושך יכסה ארץ גו” – אין לזה תפיסת מקום כלל, מאחר שיהודי יודע שהקב”ה נמצא עמו בכל מעמד ומצב.

ועפ”ז מובן שכאשר הקב”ה מצווה את בנ”י להתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ולהכין את העולם כולו לקבל גילוי אור אלקי, עי”ז שמאיר את ביתו וסביבתו באור התורה והיהדות – הרי בודאי שכאו”א מישראל יכול להצליח במילוי שליחותו של הקב”ה (ללא כל ספק), מאחר שהקב”ה נמצא עמו. ולכן, הרי הוא עובד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב, וכמ”ש⁵ ”עבדו את ה’ בשמחה”, ושמחתו מוסיפה עוד יותר בהצלחת העבודה.

ועי”ז זוכים בקרוב ממש לצאת מהגלות – וכפרש”י (עה”פ³) שהקב”ה ”אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר⁶ ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל”.

(משיחה לנשי ובנות חב”ד, כ”ד אלול ה’תשמ”א – בלתי מוגה)

(4) פרש”י שם.

(5) תהלים ק, ב.

(6) ישעי’ כז, יב.

(1) ישעי’ ס, ב.

(2) שם, יט.

(3) פרשתנו ל, ג.

מוקדש לעילוי נשמת

ר’ יהודה ב”ר צבי הירש ע”ה סטראל – נפטר ביום כ”ז אלול

ולע”נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר’ יעקב ע”ה – נפטרה ביום ה’ טבת

יה”ר שתיתכף ומיד יקויים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט”א – הרה”ח שמואל סטראל ומשפ’ שיחיו

”מנחם שמו” – כפי שחותם בדרך כלל

[. .] וענין זה [דביאת משיח] קשור גם עם הצ”צ – כמובן ממרז”ל ש משיח ”מנחם שמו”, ושם זה הוא שמו הראשון של הצ”צ.

[וכידוע שברוב החתימות שלו ה’ חותם את שמו הראשון בלבד. לפעמים ה’ אמנם חותם את ב’ השמות (ובנוגע לשמו השני – לפעמים עם יו”ד, ולפעמים בלי יו”ד), אבל ברוב הפעמים ה’ חותם את שמו הראשון בלבד].

והשם ”מנחם” הוא בגימטריא ”צמח”, דקאי על משיח צדקנו – יבוא בקרוב ממש, במהרה בימינו, למטה מעשרה טפחים, ובאופן ד”יעלה הפורץ לפנינו”, והולכים ביחד עם משיח צדקנו לארצנו הקדושה.

(משיחת ליל כ”ט אלול, ה’תשמ”א)

השם והתואר ד משיח צדקנו

ויש להוסיף ולקשר את הענין דביאת משיח צדקנו עם יום הולדתו של הצ”צ:

נוסף על האמור לעיל ע”ד השייכות דכל צדיק לגאולה, ובפרט ששמו כפול, ותורתו כפולה, מצד השייכות ד”כפל” לגאולה – הרי, השם שבו נקרא בעל יום ההולדת הוא ”צמח צדק” . . שזהו השם והתואר ד משיח צדקנו.

(משיחת ערב ראש-השנה ה’תשמ”ו – בלתי מוגה)

בהכתרה העיקר הביטול, שזה מתבטא בדיבור שאומרים ”יחי המלך”

כמדובר לעיל, הענין דר”ה קשור עם מה שהקב”ה אומר ”אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי שיעלה זכרוכם לפני לטובה, ובמה בשופר”, שזהו הרי שלשת הענינים של מחשבה דיבור ומעשה;

תקיעת שופר הוא ענין המעשה, ומלכיות הוא ענין הדיבור, שהרי בנוגע להכתרה לא נוגע מחשבה, העיקר הוא ענין הביטול שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים ”יחי המלך” [. .] וזכרונות הוא ענין המחשבה.

(תרגום חפשי משיחת יום ב’ דר”ה ה’תשל”ז – בלתי מוגה)